خراسان رضوی

صفحه آخر

دوشنبه
۱۱ دی ۱۳۹۶
۱۳ ربیع الثانی ۱۴۳۹
۸ صفحه/شماره ۳۷۵۱

روزنامه خراسان رضوی:
رتبه یک نشریات استانی

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری خراسان
مدیرمسئول: محمد سعید احدیان
سردبیر: سیدعلی علوی

دفتر مرکزی: مشهد، بلوار شهید صادقی
صندوق پستی: ۵۱۱-۹۱۷۳۵
تلفن: ۳۷۶۳۴۰۰۰-۰۵۱

نمابر دبیرخانه: ۰۵۱۳۷۶۲۴۳۹۵
پذیرش آگهی و اشتراک: ۰۵۱۳۷۰۱۰
پیامک: ۲۰۰۰۹۹۹

چاپ مشهد: شهر چاپ خراسان
روابط عمومی: ۰۵۱۳۷۰۰۹۱۱۱
نمابر تحریریه: ۰۵۱۳۷۶۲۶۵۰۱

حکمت روز

امام علی (ع)

برای جان های شما بهایی جز بهشت نیست، پس آن ها را جز به بهشت مفروشید.
نهج البلاغه (صبحی صالح) ص ۵۵۶، ح ۴۵۶

مناجات

خواجه عبدا... انصاری

الهی!
تو در ازل ما را بر گرفتی و کسی نگفت که بردار
اکنون که بر گرفتی نه بگذار و در سایه لطف خود می دار.
الهی!
آن چه ناخواسته یافتنی است، خواهنده آن کیست و آن چه از پاداش برتر است
پرسش در جنب آن چیست؟ پس هر چه از باران منت است بهار آن دمی است
و دانش و کوشش محنت آدمی است.

با شاعران

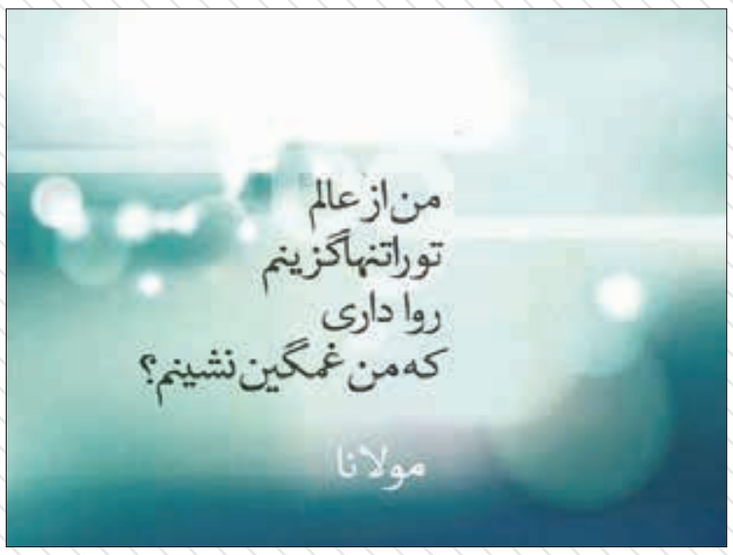

مشهد #Mashhad

شهر و استان در شبکه‌های اجتماعی

گلور یا هاردی همسر فرانسوی ساعد سهیلی بازیگر خراسانی سینمای ایران، صحبت های جالبی را درباره تیم ملی ایران مطرح کرده است. به گزارش خبرورزشی، هاردی در واکنش به این سوال که اگر روزی تیم ملی ایران به مصاف تیم ملی فرانسه برود، طرفدار کدام تیم است، پاسخ داد: هم ایران خانه من است و هم فرانسه؛ هر دو وطن من هستند. اگر روزی تیم ملی ایران و تیم ملی فرانسه بازی کنند، من دوست دارم بازی مساوی شود. اگر در ایران بازی را تماشا کنم، طرفدار فرانسه می شوم و اگر در فرانسه بازی را ببینم، طرفدار ایران خواهم بود. به ویژه بعد از پخش سریال کیمیا وقتی می بینم مردم دوستم دارند و با من عکس می گیرند واقعا من هم از خوشحالی آن ها حس خوبی پیدا می کنم.

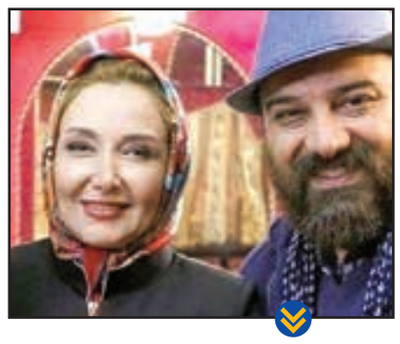

قاب مشترک برزو ارجمند هنرمند خراسانی با کتایون ریاحی بازیگر

محمد حسین مهدویان که این روزها مشغول ساخت فیلم سینمایی «لاتاری» است در اینستاگرامش از بهروز شعیبی کارگردان خراسانی نوشت: «این بهروز شعیبی به حق قند مکرره. شیرین و دوست داشتنیه و هر کی یه بار ببینه عاشقش می شه. راستش مدتیه ندیدمش و حسابی دلم براش تنگ شده. بهروز این روزها بیرون از تهران مشغول ساخت یک سریال برای شبکه نمایش خانگی به نام «گلشیفته» است. مطمئنم مثل همیشه کاری در جه یک و جذاب رو از بهروز خواهیم دید».

زرد پره نمونه‌ای از تنوع زیستی خراسان رضوی

بازار روز

منبع: سازمان صنعت، معدن و تجارت خراسان رضوی

کالا	قیمت(تومان)	واحد
گوجه فرنگی	۲۴۰۰	کیلوگرم
سیب زمینی	۱۴۰۰	کیلوگرم
پیاز زرد	۱۷۰۰	کیلوگرم
عدس کانادایی	۵۷۰۰	کیلوگرم
لوبیا قرمز	۶۸۰۰	کیلوگرم
روغن نباتی جامد	۲۳۵۰۰	حلب ۵ کیلویی

کالا	قیمت(تومان)	واحد
برنج پاکستانی درجه یک	۷۵۰۰	کیلوگرم
روغن مایع	۵۲۰۰	بطری ۸۱۰ گرمی
مرغ گرم	۶۷۵۰	کیلوگرم
گوشت گوسفندی (لاشه)	۳۴۰۰۰	کیلوگرم
گوشت گوسفندی (ران بی چربی)	۴۵۵۰۰	کیلوگرم

به روایت تاریخ

غلامرضا آذری خاکستر

ماجرای اولین لوله کشی آب در مشهد

نامه، آب، زندگانی

تامین آب شرب مشهد قدیم، باتوجه به محدودیت منابع آبی پیرامون این شهر، برای خود ماجراهایی داشته است. قنات ها، نهرها و جویبارهای متعددی در طول سالیان آب مورد نیاز مردم این شهر را تامین می کرده اند و این مایع حیات چنان برای این مردمان با ارزش بوده که هنوز بعضی از اماکنی که یادآور آب و قنات اند، نام خود را حفظ کرده اند. اسامی همچون «محله سراب»، «فلکه آب»، «باغ منبع» و «کوچه آب میرزا» نشان از اهمیت آب برای ساکنان مشهد قدیم دارد. اما در هر عصر و حکومتی، برای ماموریت دشوار تامین آب این شهر، تدابیری اندیشیده شد که در این روایت به بخشی از آن ها اشاره خواهیم کرد:

قنات ۳۰۰ ساله مهدی قلی بیک

کم آبی یکی از معضلات و مشکلات شهر مشهد بوده که از گذشته تاکنون باقی مانده است. در هر دوران، برای رفع این مشکل برنامه و طرحی اجرا می شده است مثلا در دوره صفویه طرح آب رسانی به مشهد از طریق چشمه گیلاس با ایجاد جویی در خیابان عملی شد اما این مشکل حتی تا دورهٔ پهلوی هم به طور کامل رفع و رجوع نمی شود، به طوری که در زمان نیابت تولیت اسدی با طرح نهر گناباد تا حدودی مشکل کم آبی اراضی مشهد رفع می شود. اما جالب است بدانید که در پایان عهد تیموری و آغاز دورهٔ صفوی، یعنی تقریباً صدسال بعد از احداث مسجد گوهرشاد، پایابی در این مسجد وجود داشته که نمازگزاران در آن محل وضو می گرفتند. ظاهرا پس از آن که جمعیت مشهد و زائران حضرت رضا(ع) به سبب توجهات ویژهٔ دولت صفوی به این شهر فزونی یافت، مسجد گوهرشاد هم، مانند شهر دچار کم آبی شد. به همین علت، مهدی قلی بیک، میرآخور باشی شاه عباس در سال ۱۰۲۷ ق قنات ویژه‌ای دایر و آب آن را وقف حمام وقفی خود و مسجد گوهرشاد کرد. گویا این قنات تا سیصدسال بعد، اوایل قرن ۱۴ هجری، آب مسجد گوهرشاد را تأمین می کرده، اما به سبب آن که آب این قنات در فاصلهٔ زیادی به صورت روباز از میان محلات و منازل مسکونی غرب شهر می گذشته، زمانی که به داخل مسجد گوهرشاد می رسیده بسیار کثیف و آلوده بوده است. دیگر این که به مرور زمان آب آن کم شد، به گونه‌ای که در اوایل سدهٔ ۱۴، تقریباً روزها آبی به مسجد نمی رسید. از این رو ۱۰۷ سال پیش، سلطان حسین میرزا نیرالدوله، فرزند پرویز میرزا قاجار که در سال ۱۳۳۲ ق برای دومین بار والی خراسان شده بود، درصدد برآمد آب پاکیزه‌ای برای مسجد جامع مشهد تأمین کند.[۱] بنابراین قراردادی بین نیرالدوله حکمران خراسان و نایب التولیهٔ وقت آستانه منعقد شد.

نامه آب زندگانی

در کتاب عزمات خسرویه- صدقات نیریه یا «نامه آب زندگانی» فضل ا... بدایع نگار شاعر و نویسنده مشهدی در سال ۱۳۳۴ ق، راجع به اولین لوله کشی آب شهر مشهد، از باغ منبع به مسجد گوهرشاد کتاب مستقلی نوشته است. این کتاب دو سال بعد از این اتفاق در ۴۱ صفحه نگارش شده و در مطبعهٔ طوس مشهد به چاپ رسیده است. بدایع نگار در ابتدای کتاب، علت نگارش آن را چنین بیان کرده است: «اما بعد، این نامهٔ آب زندگانی است که در موضوع آب قنات مسجد به منصهٔ ظهور پیوسته، شرح می دهد و در این نگارش ما نمی خواهیم تاریخ بیهقی و عقدالعلی یا تاریخ وصاف و درهٔ نادری بنگاریم؛ بلکه می خواهیم صدقات خیریه و نفقات بریهٔ یک نفر فرمانفرمای خراسان را که در ایام مأموریت خود به گواهی صدها هزار سکنه و زائر مشهد تقدیم پیشگاه امامت نموده شرح دهیم، تا در اعقاب روزگار سر مشق حکام به اقتدار بوده باشد که بدانند در آستان امام هشتم، سلطان دین رضا چه قسم زاد و راحله برای مأموریت آن خطه لازم است»[۲] نویسنده کتاب با اشارهٔ گذرا به تاریخ مسجد گوهرشاد، به مسئله آب در مسجد پرداخته و درباره علت لوله کشی آب به مسجد گوهرشاد نوشته است: «بزرگ شدن شهر مشهد و کمبود آب موجب می شود به فکر انتقال آب به مسجد جامع گوهرشاد باشند. در سال ۱۳۳۲ ق این کار به دستور نیرالدوله حکمران خراسان انجام شد و در مراسمی با حضور جمعی از بزرگان و عموم مردم در ایوان مقصورهٔ مسجد گوهرشاد مراسم افتتاحیهٔ اولین لوله کشی آب شهر مشهد انجام می شود. در این مراسم، عده‌ای از شعرا نیز با سرودن اشعاری موجب رونق جشن می شوند». میرزا محمدباقر مدرس رضوی و حاج محمدمهدی عمادالمحققین سخنرانی می کنند و سپس شاعران با سرودن اشعاری در وصف آب و این اتفاق مهم به مسئله اهمیت آب می پردازند. بدایع نگار با نقل اشعار شاعرانی چون امیرالشعرای سرائی، کمالی و محمدحسن سالک، تقریباً نیمی از کتاب را به قصایدی در مدح آب اختصاص داده است. کتاب عزمات خسرویه - صدقات نیریه با نثر ادبی نوشته شده و هر چند نویسنده در ابتدای کتاب به نثر روان کتاب اشاره دارد، ولی وجود اشعار و لغات عربی تا حدودی از روانی آن کاسته است. نسخه‌ای از این کتاب در کتابخانه مرکزی آستان قدس رضوی (در مخزن کتب چاپ سنگی) نگهداری می شود.

شرح اولین لوله کشی آب شهر مشهد

اما ماجرای لوله کشی از باغ منبع به مسجد گوهرشاد نیز این چنین گزارش شده است: «...پس از آن شروع به آبادی قنوات نموده، مبالغ زیادی در تنقیه و نوبر و پیشکار کندن قنوات مزبوره به مصرف رسانیدند... منبع های متعدده با آجر و آهک و سُمُت (سیمان) به سطح قنوات در سر شکافته ساختند که آب در آن منابع تصفیه شده داخل مجرا گردد.

تا ز شه شرق نیر دولت وجود آب به صفا چو کوثر آمد به وجود
از عرش نداشد ز پی تاریخش کوثر ز حسین شد به مسجد موجود

مجلس مشاوره‌ای در دارالتولیه از علمای اعلام و نمایندگان ادارات و مهندسین و معماران تشکیل شده و در این موضوع مشاوره نمودند و نتیجه بر آن قرار گرفت که مجرایی به یک سطح معین (که تقریباً یک ذرع و نیم گودی آن بیشتر نمی شود) از خط بازارچهٔ سراب و چهارباغ و بازار عبور دهند که از حیث حفریات، اضراری به منازل نرساند و مسلم است این گونه مجرا ساختن محتاج به یک منبع عالی است که بر روی زمین ساخته شود تا بتواند بنا به نقشهٔ مزبوره، آب را داخل لوله‌های مجرا نمایند. بدیهی است که این گونه منابع سقایت چون در ایران دایر نشده، مهندسین و معماران اروپایی لازم دارد که از عهده آن برآیند. به آن ملاحظه با مخارجی گزاف استخدام آن ها را تحمل فرموده، منبعی بر روی قنوات مطابق قوانین علمیه ساختند که توسط ماشین بخار در آن منبع آب از قنوات داخل گردد و از منبع هم داخل لوله‌های آهنین شود...» در ادامه این گزارش ذکر شده است: «چنان که به دستیاری ایالت کبری، تمام لوازم و ادوات و ماشین و تلمبه و لوله ها را از همه نوع اشکالات سرحدی و گمرکی و توفان های دریایی گذرانیده و اسباب آن را مهیا ساخت و پس از اتمام منبع شروع به لوله کشی شد. از منبع تا دروازه و از دروازه تا بازارچه سراب و از بازارچه تا چهارباغ و از چهارباغ تا بازار سرشور که محدود است به حمام شاه و از حمام شاه تا مسجد گوهرشاد آغا، تمام این مسافت ها را که دوهزار و پانصد و چهل ذرع می شود، لوله های آهنین کشیده و مفاصل آن ها را با سرب ریخته نموده، از در جنوبی غربی مسجد، سمت مناره لوله را کشیده به چهار حوض موسع اطراف مسجد پیرهزن، آن مجرا را به فواره های متعدده به طریق ذیل اتصال دادند: حوض قدیمی مسجد، مقابل ایوان دارالسیاده سه فواره، حوض مقابل ایوان غربی مسجد که مجرای سابق بود یک فواره، حوض مقابل ایوان مقصوره یک فوارهٔ برجستهٔ پیاله دار، حوض مقابل ایوان شرقی مسجد یک فواره. به این ترتیب لوله ها را اتصال به فواره ها دادند. عصر روز دوشنبه، سلخ ذیحجهٔ ۱۳۳۲، به موجب دعوتنامهٔ ایالت کبری، از عموم طبقات، تشکیل مجلس عالی در این مقصوره داده شد و به صرف شربت و شیرینی پذیرایی حضار به عمل آمد.[۳]»

از باغ منبع تا خط لوله مسجد گوهرشاد

غلامحسین خان افضل الملک، مستوفی دیوان اعلی که در سال ۱۳۲۰ ق سفری به مشهد داشته، چگونگی آب رسانی به مسجد گوهرشاد را چنین شرح داده است: «نیرالدوله قنات مرحوم میرزا هدایت مجتهد را از شرکاء خرید و با مخارج بسیار از بیرون شهر از ممر و مجرای سرپوشیده که هیچ جا آفتابی نشود، آب آن را وارد صحن مقدس نمود و چهار حوض در صحن ساخت که آب در آن ها ریخته و به پایین خیابان روان می شود و محلات بی آب آن جارا سیراب می سازد. از برای آب برداشتن و وضو گرفتن، خدام صحن و زوار آسوده شدند و این صفحات بسی صفا و شکوه یافت. در روز بیست و هفتم جمادی الآخر این سال که من در مشهد بودم، آب مزبور از انهار ساخته شده به حوض های صحن جریان می یافت. اهل شهر مشهد در صحن مقدس جشنی گرفتند؛ محض تهنیت به ایالت که این کار خیر را کرده است. رؤسای ملت، ارکان و اعیان شهر جمع شده، در ایوان طلا مجلس آراستند: صرف شربت و شیرینی کردند. شعرای نامی قصیده‌ای غرا در این باب ساخته در مجلسی قرائت کردند. از آن جمله، میرزا کاظم صبوری ملک الشعراء آستانهٔ رضویه است که قطعهٔ شیوایی ساخته در این روز برخواند و صلتی لایق یافت»[۴] مرحوم غلامحسین بقیعی نویسنده و مشهدی شناس نیز با اشاره به این اقدام نیرالدوله نوشته است: «نیرالدوله والی خراسان در یکی از باغات بیرون دروازهٔ سراب، نزدیک مظهر قنات متبرک سناباد و قنات موقوفهٔ مسجد گوهرشاد، یک منبع آب به سبک جدید ساختند و آن را به وسیلهٔ یک خط لولهٔ آهنی به درون مسجد راه دادند. از آن پس آب قنات موقوفه، توسط تلمبهٔ موتوری وارد منبع می شده و از آن طریق به درون هر دو حوض مسجد گوهرشاد می ریخته است. روز افتتاح این لوله که نخستین خط لوله کشی آب مشروب مشهد به حساب می آمده، در مسجد گوهرشاد جشن مفصلی برپا گردیده است و شعرا اشعار گوناگونی سروده‌اند که یکی از آن ها چنین بوده:

به خیرات و مبرات از ره داد / شهنشه زاده داد مکرمت داد
شه ما نیرالدوله که اورا / بود از هر دو گیتی خانه آباد
رواق گنبد کاخ رضا را / مرمت کرد چون کاخ گهر شاد
سپس در صحن و مسجد کرد جاری / دو جو کز آب کوثر می دهد یاد
به همین مناسبت آن باغ را باغ منبع و آب این خط لوله را آب مسجد می نامیدند»[۵]

منابع

[۱]. مسجد و موقوفات گوهرشاد. مهدی سیدی و دیگران. قم: کومه. ۱۳۸۶. ص ۲۷۴
[۲]. عزمات خسرویه- صدقات نیریه یا نامه آب زندگانی. فضل ا... بدایع نگار. مشهد: مطبعه طوس. ۱۳۳۴ ق. ص ۲
[۳]. همان. ص ۲۶
[۴]. سفرنامه خراسان و کرمان. غلامحسین افضل الملک. به اهتمام قدرت ا... روشنی زعفرانلو. تهران: توس. بی تا. ص ۱۱۱
[۵]. مزار میرمراد: نمایی از مشهد قدیم. غلامحسین بقیعی. تهران: گوتنبرگ. ۱۳۷۴. ص ۹۱

یادداشت

سعید سادات نیا

عضو هیئت مدیره انجمن صنفی مهندسین مشاور معمار و شهرساز کشور

معماری ایرانی و تلاش برای جست وجوی هویت در شهرهای جدید

حفظ و احیای هویت ایرانی_اسلامی در معماری و شهرسازی از جمله رویکردهای مهمی است که باید با هدف روح بخشی به سیمای شهرهایمان مورد توجه قرار گیرد. یکی از مهم ترین ابعاد مدیریت شهری توجه به جنبه های روانی و هویتی شهر است و از این منظر، توجه به بعضی ظرفیت ها به ویژه در حوزه معماری، ضروری می نماید. در دهه های اخیر توسعه بی رویه شهرها و شتاب گرفتن روند شهرسازی در کشور ما با مسائل و چالش هایی روبه رو بوده است. کم رنگ شدن ارزش ها، بی هویتی در سیما و ساختار شهرها، استفاده نکردن از دانش لازم در این عرصه و حتی ناکارآمدی مدرنیسم در شهرسازی و... از جمله این موارد است.

حقیقت آن است که به کارگیری و تقلید بی رویه از معماری غربی، ظاهر توسعه یافته شهرهای ما را دستخوش تغییر کرده است. همین امر باعث بی اعتنایی به بسترهای فرهنگی ما در این حوزه و خلق آثار بی هویت شده است. به بیان دیگر، معماری اصیل کشور ما با آن سابقه دیرینه خود، جایگاه درخوری داشت اما ورود تفکرات غربی، نگاه آن را دستخوش تغییر کرد. توسعه بی رویه و پرشتاب شهری نیز به این روند کمک کرد.

نتیجه آن تخریب بافت های هویتی مراکز شهری بود. مصداق آن را می توان در بافت پیرامونی حرم مطهر رضوی یا بافت مرکزی شهرهای شیراز و ری مشاهده کرد. بی توجهی دیروز حالا به یک دغدغه بدل شده است. خلاصه آن که این رویکرد هر روز ما را بیشتر از ریشه هایمان دور می کند. معماری ایرانی هویت اصیلی داشته که همواره مورد توجه جهانیان است و جایگاهی ارزشمند در این حوزه دارد.

در بسیاری از کشورهای جهان برای حفظ و احیای معماری تاریخی هزینه های فراوانی می شود و به منظور غنا بخشیدن به جایگاه این هنر، تلاش می شود بازنمودی از آن در سیمای جدید شهرها، تکرار شود. تمامی این اقدامات در نهایت هویت و اصالت آن شهر را افزون می سازد و یک زیبایی بصری به نفع روان شهر، رقم می زند.

در واقع یکی از عواملی که باعث شد این شرایط شکل بگیرد، نوع مدیریت دستگاه های متولی در این حوزه بود که تلاش کرد از معماران و شهرسازان با تجربه عبور کند و سعی بر تحمیل ایده های خود داشت. این در حالی است که مدیریت کلان و دولتی می بایست خلاقیت معماران اصیل و باتجربه را به منصه ظهور برساند.

بنابراین مشکل عمده ضعف در رویکردهای مدیریت و فاصله گرفتن از تفکر و تجربه هنرمندان و متخصصان این حوزه است. بخشی از این شرایط را نیز باید پای غفلت ها در حوزه های نظارتی نوشت. سیمای شهرهای ما اگر امروز به هویتمان نزدیک نیست لااقل باید همگرایی داشته باشد تا به شلختگی دچار نشود، امری که در سال های گذشته از آن غفلت شده است.

از این رو می بایست هنرمندان، تشکل های صنفی، حرفه ای، تشکل های مردمی و شوراها بستر تبلیغ و ترویج هرچه بیشتر معماری اصیل ایرانی را فراهم سازند تا بدین طریق مطالبات مردم را منعکس کنند، این تنها راه حلی است که می تواند قطار از ریل خارج شده معماری را بار دیگر به مسیر بازگرداند.

بنابراین در پایان می توان این گونه اذعان کرد که رعایت الگوی معماری ایرانی_اسلامی در ساخت و سازها باید به مطالبه ای همگانی تبدیل شود، همه افراد مرتبط با ساخت و ساز اعم از بخش دولتی و خصوصی باید به سمت اجرای معماری اصیل و ماندگار حرکت کنند. چنان که توجه به مولفه های معماری و شهرسازی با هویت در بخش توسعه از جمله وظایف خطیر برنامه ریزان شهری و البته از مطالبات عمده اعضای جامعه نخبگان کشوری است که در زمینه تحقق اهداف ذکر شده ابتدا باید مدیران و متولیان امر گام پیش بگذارند و به اتکای تجارب صاحب نظران این حوزه، برنامه هایی را تدوین کنند که قاعده مند و دست یافتنی باشد و مجدانه تحقق آن را پیگیری کنند. امید است این روند با تشویق هر چه بیشتر مدیران و برنامه ریزی های اصولی از طرف آنان در تمام شئون شهرسازی ما تسری یابد و به ویژه به احیای هویتی بافت های فرسوده منجر شود. انتظار می رود که جایگاه رفیع معماری ایرانی، بیش از گذشته در فضای علمی و آموزشی ما نیز مورد توجه قرار گیرد. نسل های آینده باید از اهمیت این هنر آگاه شوند و هویت محل زندگی شان را در تحقق معماری ایرانی جست وجو کنند.

شناخت معماری ایرانی به ما این فرصت را می دهد تا با انبوه ظرفیت های آن آشنا شویم. باید اذعان کرد که معماری ایرانی اسلامی دارای یک روح غالب است که می توان آن را در معماری نوین شهری نیز دخیل کرد و مبتنی بر اقتضائات روز از آن بهره برد. این نوع نگاه، توسعه و هویت را در پیوند با یکدیگر قرار می دهد و ما را به ریشه هایمان نزدیک تر می سازد.

بریده کتاب

رودها در قلب دریاها پنهان می شدند و نسیم ها پیام عشق به هر سو می پراکندند و پرندگان در سراسر زمین ناله شوق برمی داشتند و جانوران، هر نیمه، با نیمه خویش بر زمین می خرامیدند و یاس ها عطر خوش دوست داشتن را در فضا می افشاندند و اما خدا همچنان تنها ماند و مجهول، و در ابدیت عظیم و بی پایان ملکوتش بی کس! و در آفرینش پهناور ش بیگانه. می جست و نمی یافت. آفریده هایش او را نمی توانستند دید، نمی توانستند فهمید. می پرستیدندش، اما نمی شناختندش و خدا چشم به راه «آشنا» بود. پیکرتراش هنرمند و بزرگی که در میان انبوه مجسمه های گونه گونه اش غریب مانده است، در جمعیتِ چهره های سنگ و سرد، تنها نفس می کشید. کسی «نمی خواست»، کسی «نمی دید»، کسی «عصیان نمی کرد»، کسی عشق نمی ورزید، کسی نیازمند نبود، کسی درد نداشت... و...
وخداوند خدا، برای حرف هایش، باز هم مخاطبی نیافت! هیچ کس او را نمی شناخت، هیچ کس با او «انس» نمی توانست بست.
«انسان» را آفرید! و این، نخستین بهار خلقت بود.

«دکتر علی شریعتی»
برگرفته از کتاب هبوط در کویر

سوژه خود را برای صفحه پیگیری حرف مردم تلگرام کنید
۰۹۳۹-۳۳۳۳۰۲۷
@khorasanerazavi